

[Axel Kristensen.]

tinget kunne vedtage et forslag, og hvem skulle udarbejde et forslag for folketinget om denne afgrænsning? Det vil kræve en teknisk medvirken fra de organisationer, det drejer sig om, og det tror jeg vil blive meget vanskeligt.

Der er også betydelig sikkerhed for, at administrativt indgreb vil være i overensstemmelse med befolkningens almindelige opfattelse af, hvad der er rimeligt. Jeg tror ikke, nogen regering ville gribe ind, uden at den havde en fornemmelse af, at den havde befolkningen bag sig. Det vil også pålægge regeringen et betydeligt ansvar, og man vil, hvis det er folketinget, der skal rejse sagen, forflygtige det ansvar, som jeg synes en regering må have i den sag. Vælger man, at indgrebet skal ske ved lov i de enkelte tilfælde, kan man som her foreslået have forberedt dette ved en permanent lov om, hvorledes den nye overenskomst skal skabes ved en nævnskendelse, således at man kun ved den særlige lov forbyder konflikten og henviser sagen til nævnet. Jeg ved ikke, om det er farbart bare med en folketingsbeslutning; den skal sættes i værk, den har jo en lovvirkning. Når vi ellers vedtager en folketingsbeslutning, så er det et direktiv for en regering eller en vedtagelse om, at folketinget vil handle sådan og sådan. Det er jo svært ved en folketingsbeslutning at binde folk uden for folketinget til at tro, at beslutningen må have form af en lov, som en regering altså skal tiltræde.

Ud fra venstres principielle synspunkter mener vi, at det må være arbejdsmarkedets parter, der i videst muligt omfang selv skal skrive deres overenskomster, og vi er derfor tilfreds med, at det foreliggende forslag er fremsat, fordi det forøger muligheden for en permanent lovgivnings gennemførelse, som vi mener er nyttig. Vi mener, at der er nogle svagheder i forslaget — det vil også fremgå af det, jeg har sagt før — men håber, det vil vise sig muligt i udvalget at få sådanne ændringer, at loven bliver tilfredsstillende og kan samle et flertal her i tinget.

Forslagets idé er i overensstemmelse med ideen om, at arbejdsmarkedets parter i videst muligt omfang selv skal skrive deres overenskomster, og vil man bevare mulig-

heden for, at dette fortsat kan ske og i højere grad end tidligere uden samfundets indgreb, er det helt afgørende, at der ikke kommer konflikter på livsvigtige områder. Hvis de kommer, så er vi alle enige om, at der skal gribes ind, og det sker altid. Skal vi altså frit kunne forhandle, må vi kunne holde de livsvigtige områder udenfor. Med en permanent lovgivning om livsvigtige områder er sandsynligheden tilvejebragt for, at parterne selv vil holde livsvigtige områder uden for konflikten, og at overenskomstafslutningen derfor på disse områder udskydes til efter, at de øvrige områder har fastlagt deres lønniveau, retsforhold og sociale goder ved fri forhandling; så er det jo let for parterne i de nævnte områder derefter at blive enige selv om de livsvigtige områder, hvis de har hvilet, mens man forhandlede sig til rette inden for det øvrige område.

Anderledes og ringere stiller det sig, hvis man vælger ikke at have en permanent lovgivning og i stedet foretager uforberedte indgreb, forskellige fra tilfælde til tilfælde. Det har vist sig, at uden en permanent lovgivning må regering og folketing gang på gang vedtage tilfældige hastelove. At der også under de nugældende regler er en betydelig chance for indgreb, hvis enighed ikke opnås, ved parterne, men man kender bare ikke formen for, hvordan indgrebet vil finde sted, og det mener jeg forøger chancen for konflikt. Vi har i de senere år set, at parterne, når konflikter varsledes, holdt livsvigtige områder uden for konflikt. Vi har imidlertid også set, at når konflikten har løbet i en tid og belastningen for parterne bliver for hård, udvides konflikten til at omfatte de livsvigtige områder, og samfundet tvinges til at gribe ind i hele konflikten; det så vi klart og tydeligt i 1961. Når parterne bliver desperate, når de ikke kan holde konflikten ud længere, så bruger de de stærkeste midler, de kan finde, og inddrager områder, som de før har holdt udenfor i erkendelse af, at de egentlig er livsvigtige. Hvis parterne, fordi der findes en permanent lovgivning, ved, at de ikke får lov til at inddrage de livsvigtige områder og således mister et magtmiddel, der ikke med nogen som helst ret tilkommer nogen af disse parter, og derfor ved, at de